

Új bor, új tömlő

Énekek: 328; 275 és 134.

Alapige: Luk 5: 27 – 39.

Az Úr Jézus Krisztus az új tömlő újbor példázatát egy farizeusi provokációra adott válaszként mondta el egy lakomán. Azt a lakomát Lévi Máté rendezte a megszabadítása alkalmából. Így fejezte ki háláját Jézusnak.

A farizeusok és az írástudók megfigyelték, hogy a böjt, mint vallásos gyakorlat hiányzik a Jézus Tanítványai életgyakorlatából, viszont Jézussal együtt önfeladten tudnak együtt ünnepelni a bűnösök társaságában. Velük ellentétben a Keresztelő János követői böjtölnek, a farizeusok is böjtölnek, de Jézus tanítványai csak esznek és isznak. Mi ennek az oka?

Azon a lakomán Jézus és a tanítványai együtt örvendeztek a bűnösökkel. Felhőtlen öröm, derű, jó kedély. Nem furcsa ez? Mintha irigyelték volna az a békességet, azt a nyugalmat és új életet, amit a tanítványok Jézustól kaptak.

Lévi Máté megszabadítása történetének fordulópontja az írástudóknak alattomos támadása, amit Máté, Márk és Lukács evangélisták ugyan olyan erővel hangsúlyoznak. Első tekintetre a farizeusoknak az a kérdése, hogy Jézus rabi tanítványai miért nem böjtölnek, és miért vállalnak bensőséges asztalközösséget vámszedőkkel, bűnösökkel és paráznákkal? Egyfelől szégyenletes ténynek látszik, másfelől jogosnak tűnő kérdés is, mert annak a látszatát kelti, mintha valóban aggódnának a farizeusok a tanítványok lelki tisztaságáért és üdvösségéért. Jézus szavaiból azonban kiderül, hogy a valóság teljesen más és semmi köze nincs se a szeretetnek, sem az igazsághoz.

A leggyalázatosabb botránkozást keltő támadások egyike volt, mert a Jézus követésére alighogy elinduló tanítványokat úgy tüntették fel, mint akik tisztességesebbek voltak még Jézusnál is mielőtt hozzá társultak volna, mert addig soha nem ültek le paráznákkal együtt enni és inni. Olyan ez mintha azt mondták volna:

- ti nem látjátok, hogy hova vezet benneteket a ti mesteretek, hogy tisztátalan emberekkel szennyezitek be magatokat?

Kész csoda, hogy ez a botránkozást keltő szemrehányás nem szakította el az ingatag tanítványokat azonnal Jézustól, hogy örökre elhagyják őt. Nagyon mélyen érinthette őket ez a támadás, mert azonnal a mesterhez fordultak, aki isteni bölcsességgel és erővel szállt szembe a mennyei Atya kicsinyeiért a rágalmozva pusztító ellenségeivel.

Jézus nemcsak egy mindenki által jól érthető példabeszédet mond, hogy *orvosra a betegeknek van szükségük*, hanem egymás után még három példabeszédet is elmond. A régi és új posztóból készített foltról, a régi és új tömlőben tárolandó borokról, és végül az óbortól megrészegeedett emberről, aki kijózanítás nélkül lehetetlen, hogy megkívánja az újbort.

Jézus tehát ezzel a négy példázattal leplezi le a támadók képmutatását és tanítja az ő mindenkori nyáját. Tudunkra adja, hogy irigy és gyűlölködő ellenfelei álnok képmutatók, mivel az igazságot nélkülöző vallásosságukkal és önigazságukkal vannak eltelve. Részegek a maguk igazságában való bizakodásuk óborától. Vakok, mert nem látják meg a saját nyomorúságukat, hogy a bajoknak és tévelygéseknek milyen mély útvesztőjében vesztegelnek és Istennek mily hatalmas haragja áll felettük. Önteltségükben nem tűrik, hogy őket más közönséges bűnös emberek közé sorolják. Ez az oka, hogy az emberek gyarlóságaival szemben könyörtelenek, és eszükbe sem jut az emberek orvoslása. Úgy tesznek, mintha semmi közük nem volna a betegekhez. A betegek látványa egyenesen a terhükre van. De, ami a legjobban felháborítja őket, ha jön az orvos és meggyógyítja őket és hozzájuk hasonló, vagy náluknál különb egészségessékké változtatja őket.

Jézus kijelentette, hogy eljött az orvosok Orvosa, ami azonban azt is jelentette, hogy ti zúgolódó és lázító farizeusok nem voltatok és nem vagytok orvosok, pedig nagy szemfényvesztéssel és képmutatással doktorokként tetszelegtek, noha a jó orvosok szerepét kellett volna betöltsétek, de nem ezt lett, ellenkezőleg az egy igaz orvos esküdt ellenségeinek bizonyultak. Jézus tehát azért jött, hogy a haldokló betegeket meggyógyítsa, a holtakat megelevenítse, a bűnösöket és elítélteket megigazítsa, hogy a bemocskoltakat és szennyekkel beborítottokat megmossa, hogy a gonoszokat kiszabadítsa a pokol-börtöneikből, hogy a maga dicsőségével öltöztesse fel azokat, kik rútságokkal voltak beborítva, s hogy akik romlottak voltak, azokat a bűnök undorítóóságából az örök halhatatlanságra újjáteremtse.

Keresztyénként közösségileg és egyenként is nekünk kell a Krisztus kezévé lennünk, akin keresztül az Ő engesztelő áldozata a váltság gyógyító érintése eljut a bűnösökhöz. Milyen orvosok vagyunk? Az orvos ki kel műtse a daganatot és ez egyfelől nem kellemes, másfelől pedig nagy felelőséget követel az orvostól. Isteni lélek, szakmai tudás és érző szívre van szükségünk hozzá!

Különben is, a keresztség és az úri szent vacsora is, nemcsak Szent Urunkkal, Krisztussal hoz bennünket kapcsolatba, hanem előtte azzal a *tisztátalan¹ és bűnös emberrel²*, aki hozzá képest éppen vagyok. Hasonlóképpen a szent jegyek nemcsak a szentek üdvözült gyülekezetével kapcsol egybe, hanem a Krisztus előtt álló bűnbánó bűnösökkel is, úgy, hogy a velük való érintkezés bizonyos fokig mintha beszennyezne bennünket. Következésképpen rögtön magunkba kell szállnunk és hízélgés nélkül kell saját bűneinket megvizsgálnunk! Ennek a vizsgálatnak az eredménye az lesz, hogy szívesen engedjük ugyan azon forrásban megmosatni magunkat a legtisztátalanabb emberekkel együtt, és nem utasítjuk vissza azt az igazságot, mely minden bűnösnek különbség nélkül adatik, sem az életet, melyet a holtaknak, vagy az üdvösséget, melyet az elvetemülteknek ajánl fel Krisztus.

Látja a világ, ha nekünk Jézus adta békességünk és örömünk van. Meg is kérdez. Mi az oka a te békességednek? Honnan van erőd? Mi a te reménységed. Mikor megkérdeznék, akkor alázattal és szelídséggel tegyünk bizonyosságot élő reménységünkről, Jézus Krisztusról.

Ezt tette az Úr is. Bizonyosságot tett arról, hogy az irigykedve kérdezők az Isten népe menyegzőjének a szemtanúi, a Vőlegényt látják és a násznépet. Ez a bizonyosságtétel egyben meghívás is volt a menyegzőbe, a Vőlegénnyel való együttörvendezésre, de a böjt miatt megbotránkozók nem indultak el a hívásra. A boldogság tagadása volt ez, ürügyet találtak arra, hogy miért nem jó a Krisztus közösségében élvezett mennyeknek országa.

Az Úr Jézus az okát is felfedi annak, hogy miért nem jöttek sokan az ő hívására. Azt mondta, hogy az a vallásosság, mi őket visszatartja olyan, mint mikor valaki ó bortól ittasodott meg. Megkínálják ugyan az újbórral, de ő az ütősebb ó boránál marad. Nem képes az újbor új ízének a befogadására. Jézus azt mondja, hogy ezt a vallásosságot kinek-kinek magának kell levetkőznie; az óbor mámorából felébrednie.

Kiáltsunk tehát kegyelemért, hogy Isten tegyen készkévé bennünket az Ő újborának új ízeinek befogadására. Az újbor új íze számunkra Jézus Krisztus, az a közösség, amit az Ő jelenlétében életünk minden egyes napján megtapasztalhatunk. Valaki megkóstolta az Úr bocsánatát és szeretetét, soha el nem tudja felejteni jóságának mennyei ízét.

Mi módon lehet a miénk az újbor?

¹ Jaj nekem, elvesztem, mivel tisztátalan ajkú vagyok és tisztátalan ajkú nép közt lakom: hisz a királyt, a seregeknek Urát láták szemeim! És hozzám repült egy a szeráfok közül, és kezében eleven szén vala, amelyet fogóval vett volt az oltárról; És illeté számat azzal, és mondá: Íme ez illeté ajkaidat, és hamisságod eltávozott, és bűnöd elfedeztetett. Ézs 6: 5 – 7.

² Látván pedig [ezt] Simon Péter, Jézusnak lábai elé esék, mondván: Eredj el én tőlem, mert [én] bűnös ember vagyok, Uram! Luk 5: 8.

Jézus két példázattal fel erre a kérdésre. Az ócska ruha foldozhatatlan új posztóval, - mondta. Hasonlóképpen régi tömlőben sem töltenek újbort. Két okból is. Ha ki is bírja a tömlő, megváltozik az újbor íze a régi tömlőtől. A másik ok, a tömlő bármikor kiszakadhat, elvész a bor és a tömlő is. Ez azt jelenti, hogy nem lehet összekeverni a Jézus előtti és a Jézus nélküli vallásosságot azzal az étellel, amit az ember a Krisztusba vetett hit által él. Ez már nem vallásosság, nem vallásos cselekedetek gépies gyakorlata, hanem igazi élet. Összeilleszthetetlen a menyegzői öröm a pusztaság és meddő vallásosság böjtjével. A vallásosság jól megfér az irigységgel, de a Jézus közelsége föléget minden irigységet és képmutatást.

Az újbort tehát új tömlőbe kell tenni. Az újbor és az újtömlő egy szerves egységet képez. Isten ajándéka a bor és a tömlő, és azok egysége is. Mi vagyunk az újbornak rendelt új tömlő. Ha ragaszkodunk rossz vallásos szokásainkhoz, akkor régi tömlők vagyunk, amiben Isten szeretetének újbora megromlik, rossz ízű lesz és élvezhetetlen. Olyan jó lenne, ha rajtakaphatnánk magunkat azon, amikor Isten szeretete bennünk eltorzul és másokat bántó vallásosságban ölt testet. Talán visszariadnánk és elgondolkoznánk akkor, hogy csakugyan ez volna a Krisztus indulata?

Nem tudjuk magunkat új tömlővé teremteni! Mit tegyünk akkor? Szóljunk a ma is teremtve cselekvő Úrnak! Teremts újjá Jézus! Hiszed-e, hogy Ő ezt veled is megteheti? Ha Ő teremt újjá, akkor még a ráncaink is kisimulnak, akkor elhomályosult szemünkben új fény csillogása ragyog fel. Akkor a mosolyunk, a hangunk, az érintésünk Krisztus arcú lesz.

Krisztus nemcsak az egyes embert teremti új tömlővé, hanem a gyülekezetet, sőt magát a mindenséget is. A gyülekezet Krisztus teste, megújuló test, azaz szükségszerű, hogy új tömlővé váljon, különben elvész, megsemmisül, Isten nem fogja újborát régi tömlőbe tölteni, ahogy egy következetes, felelősen cselekvő gazda sem tölti új borát mocskos, vagyis az óbor salakjával rakódott hordóba. Egyetlen lehetőségünk tehát az, hogyha Isten bennünket együtt és külön-külön is teljesen újjá teremti! Ezért könyörögjünk! Ámen.